

Arrest

nr. 80 058 van 24 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. JACOBS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 16 februari 2011, verklaart er zich op 17 februari 2011 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 27 januari 2012, verstuurd op 27 januari 2012.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U bent een 25-jarige sjiitische Afghaanse van Hazara-origine. U woonde sinds uw geboorte tot de dag dat u trouwde in de wijk Sar-i Kariz Qala Shahada in Kaboel. Uw vader, stiefmoeder en zussen wonen nog steeds in Kaboel. Eén broer woont in Iran en één van uw zussen verblijft in België. Na uw huwelijk op 25 juni 2010 volgde u uw man naar het dorp Qarabaghi gelegen in de gelijknamige hoofdstad van de provincie Ghazni. Daar woonde u met uw echtgenoot, zijn kinderen, uw schoonmoeder en -broers. Uw echtgenoot was landbouwer en bewerkte de gronden die eigendom waren van zijn familie. Uit zijn

eerste huwelijk heeft hij vier kinderen: S. A. (twaalf jaar), A. S. (tien jaar), A. A. R. (negen jaar) en A. M. (zes jaar). Samen hebben jullie één zoontje, S. Y., die op 4 april 2011 in België werd geboren. U en uw echtgenoot beroepen zich volledig op dezelfde problemen. De problemen begonnen door het eerste huwelijk van uw echtgenoot in 1374 (1995). Zowel uw echtgenoot als zijn neef Daoud vroegen om de hand van dezelfde vrouw. Omdat het uw echtgenoot was die uiteindelijk met haar mocht trouwen heeft Daoud uw echtgenoot op verschillende manieren proberen te treffen. Daoud is een belangrijke commandant bij de taliban. Hij werkte eerst voor de regering van de moedjahedien, verbleef in Pakistan toen de taliban aan de macht waren en keerde terug naar Afghanistan om onder Karzai op het politiecommissariaat van Ghazni te werken. Sinds twee jaar heeft hij zich aangesloten bij de taliban. In saur 1389 (april - mei 2010) werd de eerste vrouw van uw echtgenoot vermoord toen zij op weg was naar de school waar zij les gaf. Twintig dagen later werd de winkel waar uw echtgenoot films en cd's verkocht in brand gestoken. Uw echtgenoot verdenkt zijn neef Daoud ervan verantwoordelijk te zijn voor deze gebeurtenissen. Jullie huwden in saratan 1389 (juni – juli 2010). Omdat uw oom, Haji Suleiman Yari, in de senaat zetelt van de huidige regering van Karzai werd uw echtgenoot van spionage beschuldigd. Toen Daoud twee à drie dagen voor jullie vertrek door de Amerikanen werd gearresteerd werd uw echtgenoot ervan verdacht hem te hebben verraden. Jullie besloten Afghanistan samen met de vier kinderen van uw echtgenoot te verlaten. Voor het hele gezin werd 40000 dollar betaald om naar België te komen. In Griekenland geraakte u gescheiden van uw echtgenoot en de kinderen. Uw kwam als eerste in België aan en vroeg asiel aan op 17 februari 2011. Uw echtgenoot volgde op 18 maart 2011. Inmiddels zijn ook de kinderen in België aangekomen. Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u volgende documenten voor: de taskara's van uzelf (Ghazni, 20 saur 1389 of 10 mei 2010), uw echtgenote (Kaboel, 5 saur 1389 of 25 april 2010) en de vier kinderen (Ghazni, 20 saur 1389 of 10 mei 2010)."

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omdat uit haar verklaringen blijkt dat zij haar asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als haar echtgenoot en in het kader van de asielaanvraag van haar echtgenoot een weigeringsbeslissing werd genomen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot.

2.2. De Raad heeft in zijn arrest nr. 80 057 van 24 april 2012 aan verzoeksters echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

"2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt dat het volstrekt begrijpelijk is dat Daoud dertien jaar wachtte om hem te treffen aangezien hij pas nadat hij zich bij de taliban had aangesloten en er tot een belangrijke commandant was uitgegroeid voldoende macht had om toe te slaan. Dat verzoeker bovendien geen concreet bewijs kan voorleggen van het feit dat Daoud achter de moord op zijn eerste echtgenote en de brandstichting zat is niet verwonderlijk gelet op de alom tegenwoordige vrees voor de taliban.

Verzoeker stelt dat hem niet kan worden verweten dat hij niet op de hoogte is van de exacte omstandigheden waarin zijn eerste vrouw om het leven kwam aangezien hij niet bij haar was toen zij werd vermoord. Het is ook niet verwonderlijk dat zijn huidige echtgenote niet zo veel weet over zijn overleden echtgenote en over de gebeurtenissen die voor hun huwelijk plaatsvonden, aangezien zij elkaar nog maar pas kenden en verzoeker nog niet in staat was om over zulk een traumatische gebeurtenis als de dood van zijn vrouw te praten. Bovendien was verzoekers echtgenote op het ogenblik van de brandstichting thuis zodat niet kan worden verwacht dat zij deze gebeurtenis in detail kan beschrijven.

Tot slot stelt verzoeker dat hij in de stad Kaboel geen redelijk en veilig vestigingsalternatief heeft. Senator Haji Suleiman Yari aanvaardt immers niet dat zijn nichtje met verzoeker is getrouwd omdat

verzoeker problemen heeft met de taliban en met zijn neef Daoud. Daarom heeft Haji Suleiman Yari ermee gedreigd dat hij verzoeker en zijn echtgenote zou vermoorden als ze zich ooit nog in Kaboel zouden vertonen.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas en sluit zich daarvoor aan bij de motieven van de bestreden beslissing. De argumenten die verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt, kunnen deze motieven niet weerleggen.

Zo is het weinig aannemelijk dat verzoekers neef Daoud dertien jaar wachtte vooraleer hij toesloeg. Aangezien verzoeker en zijn neef in hetzelfde dorp woonden mag worden verwacht dat Daoud ook voor hij een belangrijke talibancommandant werd de mogelijkheid had om verzoeker of zijn vrouw te treffen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet wordt verweten dat hij niet op de hoogte is van de exacte omstandigheden waarin zijn eerste vrouw om het leven kwam. De commissaris-generaal heeft echter wel vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de omstandigheden rond het overlijden. Zo verklaarde verzoeker eerst dat hij werd gebeld met het nieuws dat zijn echtgenote in het ziekenhuis lag. Toen hem echter later werd gevraagd naar welk ziekenhuis zijn echtgenote werd gebracht verklaarde hij dat er geen ziekenhuis was.

Hoewel het aannemelijk is dat verzoekers huidige echtgenote niet zo veel weet over zijn overleden echtgenote mag toch wel worden verwacht dat zij op zijn minst weet met wie verzoeker was getrouwd. Ook mag worden verwacht dat zij iets kan zeggen over de brandstichting en over verzoekers opsluiting aangezien deze gebeurtenissen één maand voor hun huwelijk plaatsvonden. Het feit dat zij op het ogenblik van de brandstichting thuis was, kan niet verklaren waarom zij hier helemaal niets over weet. Het is hoe dan ook weinig aannemelijk dat verzoeker zijn huidige echtgenote niet zou hebben ingelicht over de oorzaak van zijn problemen nadat ze moesten vluchten. Indien ervan kan worden uitgegaan dat verzoekster niet alle problemen tot in de kleinste details kan beschrijven mag in redelijkheid verwacht worden dat zij meer bijzonderheden kan geven over de feiten die de directe aanleiding waren van het vertrek uit Afghanistan.

Aangezien aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, kan ook aan zijn bewering dat Haji Suleiman Yari ermee zou hebben gedreigd dat hij verzoeker en zijn echtgenote zou vermoorden geen geloof worden gehecht. Volgens verzoeker aanvaardt Haji Suleiman Yari niet dat zijn nichtje met verzoeker is getrouwd omdat verzoeker problemen heeft met de taliban en met zijn neef Daoud. Daargelaten de kortstondige en oppervlakkige band met Haji Suleiman Yari kan, aangezien aan verzoekers beweerde problemen met de taliban en zijn neef Daoud geen geloof kan worden gehecht, ook aan de dreigementen geen geloof worden gehecht.

Het door verzoeker ter zitting neergelegde en niet in de taal van de rechtspleging gestelde document tenslotte wordt niet in aanmerking genomen aangezien het niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 PR RvV.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas toont verzoeker niet aan vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te vrezen noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoekers een vestigingsalternatief hebben in Kabul. Verzoekster is immers geboren en opgegroeid in Kabul en de meerderheid van haar familie woont daar nog steeds. Verzoekers hebben bijgevolg een groot familiaal netwerk in Kaboel.

Verzoeker toont niet aan en er is geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kabul een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Hoewel de verwerende partij niet tegensprekt dat er in Afghanistan sprake is van een gewapend conflict blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier over de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in

Afghanistan regionaal verschillend is. Zo maakt ICRC een onderscheid tussen combat zones in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" d.d. 17 augustus 2010 met update van 17 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de stad Kabul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Bijgevolg bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet."

2.3. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij moet vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

A. VAN ISACKER